

Περιεχόμενα

Διαμάντια 9

Μαργαριτάρια... 15

Σμαράγδια 21

Διαμάντια

Αν τύχαινε ο πατέρας να κοιτάζει τον ουρανό και να πει «Ερχεται μπόρα!», έτσι και γινότανε. Σε μια, σε δυο, σε τρεις έστω ώρες βαριά σύννεφα πρώτα και μετά βροντές και μετά έβρεχε. Αν τύχαινε, πάλι, να πει «Σήμερα μήτε φύλλο δε θα κουνιέται», η μέρα προχωρούσε αργά μέσα στην άπνοια και τη ζέστη. Κι έτσι, όταν εκείνο το απόβραδο έκλεισε την εφημερίδα του και αναστέναξε προτού θλιμμένα πει «Ερχεται πόλεμος», οι δυο του γιοι κοιτάζανε ο ένας τον άλλο και οι δυο ανατριχιάσανε. Ήταν σίγουροι πως κι αυτή τη φορά ο πατέρας θα είχε δίκιο.

Πρώτα ακούστηκαν από μακριά οι ήχοι των πυροβολισμών και οι ήχοι από τα κανόνια. Ο πατέρας ζήτησε από τη μητέρα να προσέχει τους γιους και το σπίτι κι έφυγε μαζί με άλλους άντρες προς τα εκεί που αρ-

χίζαν τα βουνά. Μα από εκεί που τέλειωνε η θάλασσα ήρθαν τα αεροπλάνα και ρίξαν τις βόμβες. Το σπίτι έτριξε και η μητέρα άρπαξε τα δυο παιδιά κι έτρεξε να τα κρύψει σε γωνιές που σχημάτιζε στην κοίτη του το ποτάμι.

Ο μικρός γιος άκουσε τα βαριά βήματα των στρατιωτών και το κλάμα της μάνας του. Κι όταν νύχτωσε, μέσα στη βαριά ψυχία, άφησε την κρυψώνα του και βρήκε τη μάνα να κάθεται στο βραχάκι. «Πήραν τον αδερφό σου!» – η μάνα είπε και μέσα στα μάτια της υπήρχε ο απόλυτος πόνος.

«Πήραν το μεγάλο μου το γιο!» ο πατέρας κοιτούσε προς τη μεριά της θάλασσας κι έλεγε. «Πήραν το παιδί μου!» στρεφότανε προς τη μεριά των βουνών. Μήτε τη θάλασσα έβλεπε, μήτε και τα βουνά. Τα δακρυσμένα

μάτια δεν ξεχωρίζουν παρά μονάχα ίσκιους. Και τα χρόνια, όταν ο πόνος σου πνίγει την ανάσα, κυλάνε δύσκολα, με αγκομαχητά. Κι ελπίδες, ίσως... «Όπου κι αν έγγραφα, όποιον κι αν ρώτησα... Κανείς δεν έχει δει το μεγάλο μου γιο» μονολογούσε ο πατέρας, κάθε μέρα, κάθε χρόνο, πολλά χρόνια... Μέχρι που ο καημός τον γέρασε και κάποιος θα τον λυπήθηκε και ήρθε η ώρα να κλειστούν για πάντα τα μάτια που από τα δάκρυα μόνο ίσκιους ξεχωρίζανε.

«Με τον καημό του χαμένου μας παιδιού πέθανε ο πατέρας σου» η μάνα καθότανε μπροστά στο τραπέζι και έλεγε στο μικρό το γιο. Και το παιδί άπλωνε το χέρι του και της χάιδευε την παλάμη, «Θα τον βρούμε» την παρηγορούσε, «Θα τον βρω εγώ! Περίμενε μόνο να μεγαλώσω λίγο ακόμα!» και τα δάχτυλά του μπλεκόντουσαν με τα δικά της. Κι η μάνα αναστέναζε. «Κι αν σε χάσω κι εσένα;» του αντιμιλούσε, και τα μάτια της όσο κι αν ήταν μουσκεμένα με δάκρυα, κρατούσαν καθαρή την ανάμνηση των δυο παιδιών της να παίζουν με το σκύλο στην αυλή και να λασπώνονται καθώς κυλιόντουσαν στο χώμα του κήπου.

Όταν τα χρόνια περνούν, οι άνθρωποι αλλάζουν κι άλλα συμβαίνουν στις ζωές και τα σπιτικά τους. Κάποιοι παλιοί γείτονι φύγαν για νέες γειτονιές. Κάποια άλλα παιδιά ξεκίνησαν το ταξίδι της ζωής τους. Η κοπέλα της απέναντι γωνιάς παντρεύτηκε κι έγινε μάνα. Το κλάμα του μωρού αυλάκωνε

την ψυχία του απομεσήμερου κι η μητέρα σκεφτόταν πως κάποτε είχε το όνειρο το παιδί αυτής της κοπελιάς πως θά 'ταν το δικό της πρωτότοκο εγγόνι. «Κοπέλες υπάρχουν πολλές και εγγόνια σου μέλλεται πολλά να αγκαλιάσεις. Κι από εμένα κι από τον αδερφό μου» ο δευτερότοκος εκείνο το απομεσήμερο της είπε. «Μεγάλωσα πια. Καιρός να ψάξω να τον βρω... Για τη δική σου τη χαρά. Για τη γαλήνη του πατέρα». Η απόφαση εκείνου. Η αγωνία θα έμενε με τη μητέρα.

Η αγωνία κατοικεί στο μέρος της καρδιάς. Όλη τη μέρα τρέφεται με τα όνειρα και σου κάνει συντροφιά, αλλά τη νύχτα πίνει τους εφιάλτες και σε μεθάει. Τις μέρες η μητέρα πήγαινε στο σπίτι της μικρομάνας και ξεχνιόταν με τα γελάκια του μωρού και χαμογέλαγε όταν αυτό της άπλωνε τα χεράκια.

Τις νύχτες –μεθυσμένη μάνα– ο δρόμος που οδηγούσε στο ψήλωμα γινόταν το στέκι του εφιάλτη. Από εκεί η δημοσιά φαινόταν και έβλεπες κάτω από το φως των άστρων και του φεγγαριού ποιος, ίσως, πλησιάζει... Αν είναι νέος άντρας μοναχός ή δυο μαζί. Μα πάντα η νύχτα κυλούσε κι ο δρόμος έμενε απάτητος.

Τα χρόνια περνούν κι οι άνθρωποι αλλάζουνε. Η μικρομάνα έκανε κι άλλα παιδιά και το πρώτο το αγοράκι άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο. Οι νύχτες του χειμώνα ήταν πιο άδικες – κρύβαν με σύννεφα αστέρια και φεγγάρι. Δύσκολο σε όσους για χρόνια είχαν χαθεί να βρουνε το δρόμο της επιστροφής. Κι η μητέρα μάζευε ξύλα κι άναβε τη φωτιά να φαίνεται το σημείο που ο ένας γιος έπρεπε να οδηγήσει τον άλλο. Γιατί ακόμα και το σπίτι του μπορεί κανένας να λησμονήσει. Όχι όμως τη ζέστα της μητρικής αγκαλιάς – ζέστα ίδια με αυτή που βγάζει η θράκα μέσα στις κρύες ώρες της χειμωνιάτικης αυγής.

Τα χρόνια περνούν κι άλλοι άνθρωποι μεγαλώνουν, άλλοι γερνούνε. Το παιδί του απέναντι σπιτιού είχε μάθει και να διαβάζει και να γράφει. Η μητέρα των χαμένων αδερφών ένιωσε τα πόδια της να μην την κρατούνε γερά πάνω στη γη και την καρδιά της ολοένα και πιο αδύναμα να χτυπάει. Μα αλίμονο αν τη φόβιζε εκείνος ο βαρύς χειμώνας. Όσο κι αν αντί να περπατά σερνότανε, όσο κι αν αντί να ανασαίνει αγκομαχούσε, στο ύψωμα ανέβαινε κι όταν το πιο βαθύ σκοτάδι απλωνότανε στη δημοσιά, άναβε τη φωτιά της.

Κι έτσι τον είδε το μικρό το γιο. Τον είδε; Σάμπως βλέπεις το όνειρο που λαχταράς ή το αισθάνεσαι;

Μισόκλεισε τα βλέφαρα η μητέρα να σχίσει η ματιά της τις σκιές της φωτιάς. Ένας άντρας μόνος του στο δρόμο. Ένας. Και μόνος. Μόνος αυτός που στάθηκε